GHEORGHE BOGZA

STEJARII MĂRIEI SALE
ŞTEFAN VODĂ CEL SFÂNT

EDITURA karta.ro
Oneşti, 2016

ISBN: 978-606-8462-41-7

Cuprins

Ştefan cel Mare şi Sfânt
(1433 – 1504)

Evlavia moldovenilor de dincolo şi dincoace de Prut şi faptele de vitejie ale Marelui Voievod Ştefan cel Sfânt, ce au străbătut veacurile, au făcut ca puternica sa personalitate să fie asociată cu cea a stejarului, care astfel i-a devenit emblemă si scut în fața uitării timpului şi a urmaşilor săi.

Plaiurile moldoveneşti sunt pline de poveşti care leagă persoana Sfântului Voievod Ştefan cel Mare de anumiți stejari seculari, rămaşi ca semne vii ale unor legendare fapte de vitejie ale românilor, întipărite puternic în memoria oamenilor din acele locuri. Justificativă în acest sens este şi poezia scrisă de poetul Vasile Alecsandri:

Ştefan Vodă şi codrul

Ştefan-Vodă rătăcit
Întră-n codrul înfrunzit.
Codru-i zice: „Domn viteaz!
Ce-ți curg lacrimi pe obraz?”
„Ah! îmi plâng ostaşii mei
Morți, luptând ca nişte zmei!”
Codrul zice: „Dragul meu,
Încetează plânsul tău,
Căci din brazii mei trufaşi
Face-ți-oi voinici ostaşi
Ca să scapi biata moşie
De păgâni şi de urgie”.
„Fă!” răspunde mult voios
Domnul mândru, inimos.

Codrul prinse a vui,
Brazii a-şi însufleți,
Pe stejari a mi-i trezi.
Iar copacii mari şi mici
Se făceau ostaşi voinici,
Şi spre domn înaintau
Şi din gură cuvântau:
„Să trăieşti, măria-ta!
Hai la luptă, hai, Ştefane;
Du-ne-n oardele duşmane!"

Ştefan-vodă-nveselea
Şi la luptă purcedea
Peste munte şi muncel
Cu tot codrul după el.
Vai de ungurul semeț
Ce lupta c-un brăduleț!
Vai de leah, vai de tătar
Ce luptau cu un stejar!

Enumerăm în continuare, în această culegere de texte şi fotografii, mai mult pentru copii şi tineri decât pentru cei vârstnici, legendele ce învăluie câțiva dintre aceşti bătrâni stejari emblematici, supraviețuitori până în zilele noastre, sau care cinstesc memoria unora dintre cei ce au existat cândva în vremea Sfântului Mare Domnitor Ştefan.

Biserica legendei Stejarului din Borzeşti

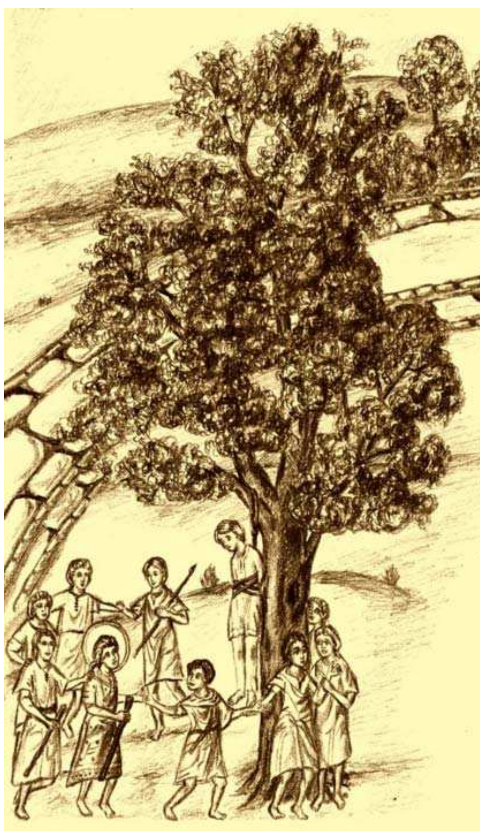
Cel mai cunoscut stejar al Măriei Sale Ştefan cel Sfânt este desigur cel de la Borzeşti, vechi sat de răzeşi, astăzi cartier în municipiul Oneşti, din județul Bacău.

Legenda spune ca în copilăria lui Ştefan, la Borzeşti, s-a întâmplat un episod trist, care l-a marcat pe viitorul Voievod al Moldovei şi care l-a determinat să ridice Biserica din Borzeşti. Copilul Ştefan se juca, cândva, împreună cu copiii răzeşi, la umbra unui stejar secular, (trei - patru bărbați îi cuprindeau tulpina), de-a tătarii şi moldovenii, împărțiți în două cete şi s-au luptat până când: „ceata moldoveană în frunte cu Ştefăniță, l-a prins pe hanul tătar" adică pe Gheorghiță (Mitruț) prietenul lui Ştefăniță.

Cu chiote şi veselie, copii îl ridică în stejar, legat cu funii de subsuori (ca şi cum l-ar fi spânzurat pe hanul tătar pentru faptele făcute când călca hotarele Moldovei) pe Gheorghiță. Bucuria copiilor este scurtă deoarece aceştia zăresc venind călări tătarii adevărați, înarmați cu săbii, arcuri cu săgeți otrăvite şi steaguri de luptă.

Copiii de frică fug, iar tătarii hanului Mengli Ghirai poposesc la umbra stejarului. Văzându-l pe Gheorghiță îl ucid trăgând cu săgeți în inima sa de copil. Copii se întorc şi văd fapta îngrozitoare, iar Ştefăniță jură că atunci când va fi mare va face dreptate. Peste 30 de ani Ştefan Voievod îl prinde la Nistru pe fiul Hanului Tătar şi-l judecă la Borzeşti, pedepsindu-l cu aceeaşi moarte, apoi porunceşte să fie tăiat stejarul şi ridică aici o biserică cu masa altarului pe locul fostului stejar, locul martiriului lui Gheorghiță.

Biserica "Adormirea Maicii Domnului" din Borzeşti
ctitorită de Ştefan cel Mare şi Sfânt

Stejarul din Borzeşti dăinuie şi astăzi prin altarul Bisericii din Borzeşti ridicată între anii 1493 şi 1494, de Ştefan cel Mare şi fiul său Alexandru-Vodă, având hramul „Adormirea Maicii Domnului”, ca loc de pomenire a strămoşilor săi şi în amintirea lui Gheorghiță, prietenul său, dar şi în stema municipiului Oneşti.

„Zilele Betleemului Ştefanian”, manifestare anuală ajunsă în 2016 la a 4-a ediție, ține aprinsă candela memoriei Sfântului Voievod Ştefan cel Mare pe plaiurile trotuşene ale naşterii sale.

Stejarul lui Ştefan cel Mare din Cajvana

Stejarul secular din oraşul Cajvana, județul Suceava, declarat monument al naturii în 1942 de Academia Română, are o vârstă determinată de 810 ani, cu o eroare de plus/minus 75 de ani. Stejarul are o înălțime de 22,4 metri şi o circumferință la înălțimea pieptului de 11,01 metri. Această circumferință corespunde unui diametru formal de 3,5 metri. Este cel mai bătrân stejar din sud-estul Europei şi al 13-lea dintre stejarii de pe întreg continentul european.

Stejarul lui Ştefan cel Mare este prezent şi pe stema oraşului Cajvana. Locuitorii oraşului Cajvana îşi omagiază simbolul în fiecare an, în luna iulie, prin **Festivalul folcloric „Din stejar, stejar răsare!”**, ajuns la ediția a IV-a în 2015, care se înscrie în programul „Zilele oraşului Cajvana”.

Legenda spune că în timpul marii invazii tătare din 1241 toți localnicii din Cajvana ar fi fost ucişi, iar casele ar fi fost distruse din temelii. Oamenii au fost îngropați într-o mare groapă comună, la baza căreia a fost plantat spre amintire un stejar. Apoi a fost venirea, prin 1476, a domnitorului Ştefan cel Mare pe aceste meleaguri. Chiar şi numele localității se pare că are o legătură cu stejarul secular. Se spune că localnicii l-au întâmpinat pe voievodul Ştefan cel Mare cu un caş uriaş, care a fost foarte admirat de suita domnitorului: „Mărite, doamne, ce caş avan!”. Se spune că de la această întâmplare s-ar fi ivit şi numele localității Cajvana, denumire stabilită chiar de voievod.

Lângă stejar a fost amplasat un basorelief care ilustrează scena în care însuşi voievodul Ştefan cel Mare s-ar fi odihnit la umbra arborelui, dar şi un indicator care informează trecătorii că stejarul este un monument al naturii.

Pe la 1810 austriecii au vrut să sape rădăcinile stejarului şi să ducă falnicul răboj al veacurilor în parcul împărătesc din Viena. Dar nu a fost posibil, pentru că s-au ridicat bucovinenii ca să-l apere: “Căci stejaru-i sfânt în sat, / Nu-n grădină la-mpărat; / Nu-l dăm în țară străină / Că ni-i nouă rădăcină, / Căci la pus Ştefan cel Mare / Să stea strajă la hotare”.

E musai, ca făptură omenească, să-l vezi măcar o dată-n viață. Pentru că abia atunci trăieşti sentimentul că ai îngenuncheat la picioarele Măriei Sale Ştefan Vodă cel Sfânt.

Stejarul lui Ştefan cel Mare din Cobîlea, Republica Moldova

La 132 km de Chişinău se află Stejarul lui Ştefan cel Mare din satul Cobîlea (fost Cobîlnea), raionul Şoldăneşti, Republica Moldova, care are o înălțime de peste 22 de metri, iar pentru a-i cuprinde tulpina este nevoie de opt sau zece oameni. Legenda spune că la umbra sa s-a odihnit şi domnitorul Ştefan cel Mare. Copacul are o vârsta de peste 700 de ani şi este monument istoric de categorie națională al Republicii Moldova.

De o frumusețe şi o măreție extraordinară, acest monument al naturii, este menționat pentru prima dată în cronicile anului 1456, Stejarul lui Ştefan cel Mare fiind cel mai bătrân stejar din Republica Moldova. Stejarul uriaş din stepa Sorocii, care i-a urmărit pe oştenii lui Ştefan cel Mare când se întorceau cu izbândă din războaie, a fost martorul multor evenimente din viața sătenilor, locuitorii din Cobîlea considerând că stejarul lor este unic în lume, deosebit şi binecuvântat.

În urmă cu peste 500 de ani domnitorul Moldovei a avut aici, în apropiere de satul Cobîlnea, o luptă grea cu tătari, pe care i-a biruit, alungându-i din țară. Şi cum era datina în acele vremuri, ca după fiecare bătălie încununată cu succes să se ridice o biserică sau mănăstire, aici în marginea satului, lângă un stejar tânăr, Ştefan Vodă a înălțat o bisericuță de lemn. Din păcate biserica construită de domnitor nu a rezistat năvălirii tătarilor. Ea fiind din lemn a ars din temelii. Pe locul celei vechi, astăzi se înalță un alt locaş de cult construit în secolul al XIX - lea, după anexarea Basarabiei la Rusia, în stil moldovenesc.

În anul 1986, în cinstea stejarului, a fost organizată prima ediție a **Festivalului „La umbra stejarului”** (ajuns la ediția a 12-a în 2014), unde sunt prezentate tradiții şi obiceiuri naționale. Tot aici a fost înălțat un bust al marelui domnitor moldovean.

Miturile şi legendele ce bântuie în jurul acestui arbore spun că însăşi stejarul ar ascunde o comoară. Localnicii satului în timpurile năvălirilor străine, temându-se de vandalizarea bisericii, au scos tot tezaurul din locaşul de cult şi l-au ascuns în scorbura încăpătoare a stejarului.

Pentru localnici ca şi pentru întreaga populație a Republicii Moldova însăşi arborele este o comoară fără preț, pe care o păstrează cu sfințenie. De aceea Stejarul lui Ştefan cel Mare din Cobîlea a apărut pe o monedă comemorativă din argint, în seria „Monumentele Moldovei”, în circulație din 2008, având o valoare nominală de 50 de lei moldoveneşti şi un tiraj de 500 de exemplare.

STEJARUL LUI ŞTEFAN CEL MARE

2008
REPUBLICA MOLDOVA
50
LEI

Stejarul lui Ştefan cel Mare din Codrii Cosminului, Ucraina

„În mijlocul Codrului,
Codrului Cosminului,
Stă de veghe un stejar,
Mândru, falnic, secular."

În Ucraina de azi, raionul Adâncata (Hliboca), regiunea Cernăuți (parte din fostul ținut românesc Herța), există Codrii Cosminului, unde Ştefan cel Mare, pe 26 octombrie 1497, a înfruntat şi nimicit oastea feudalilor poloni conduşi de Ioan Albert, regele polon. Atunci, înfruntând pretențiile de suzeranitate ale Poloniei, Ştefan cel Mare a repurtat una dintre cele mai glorioase victorii ale sale.

În legătură cu această victorie răsunătoare a lui Ştefan Vodă, în locul în care a avut loc bătălia, există o legendă legată de un stejar despre care se spune că a fost martor la eveniment. După victorie, Ştefan, bătrân, bolnav şi obosit, s-ar fi odihnit la umbra acestuia. Stejarul există şi astăzi şi este atât de gros, încât trebuie trei oameni ca să-l poată cuprinde.

O altă versiune a legendei spune că în această bătălie moldovenii au tăiat copaci din Codrii Cosminului, pe care i-au doborât între cavalerii duşmani pentru a împărți oastea poloneză în grupuri mici şi pentru a nu lasă loc de avânt cailor acestora. În loc să-şi folosească lăncile şi spadele pentru a măcelări o oaste de țărani, mulți dintre ei neavând nici un fel de zale, cavalerii polonezi s-au pomenit înconjurați de copacii doborâți, dați jos de pe cai şi până să apuce să întoarcă spadele, loviți de bâtele țăranilor şi spadele vitejilor.

După Bătălia de la Codrii Cosminului, Ştefan cel Mare a poruncit ca cei 10.000 prizonieri poloni să fie înjugați şi puşi să are şi să semene ghindă pe locul unde este astăzi Dumbrava Roşie. Aici a răsărit o pădure nouă de stejari. Se spune că din stejarii semănați de polonezi a mai rămas până astăzi doar unul singur, numit de localnici Stejarul lui Ştefan cel Mare.

Stejarul lui Ştefan cel Mare din Codrii Cosminului este loc de sacră pomenire şi mare izbândă a oştenilor viteazului Voievod. În jurul stejarului, românii au aranjat un fel de amfiteatru, cu bănci. Aici, în fiecare an, a doua zi de Paşte, românii din Ținutul Herța, împreună cu preoții lor vin şi fac slujbă creştinească, stropind cu aghiazmă crucea de

pomenire şi stejarul secular. Îmbrăcați în port popular, cu drapele tricolore, românii se adună şi cântă sau recită cântece şi poezii ce au ca tematică principală pe Vodă Ştefan.

Stejarul lui Ştefan cel Mare,
de Pandelica Radeş (2015)

Pe un deal fălos
Lâng-un sat frumos
Într-un codru des
Ce-i greu de purces
Ştefan se opreşte
Şi se odihneşte
Căci Măria Sa
Avu luptă grea
La Cosmin în vale
Pe ascunsă cale.

Dar un stejărel
Fraged, subțirel,
Coama şi-o închină
Dar nu pân la tină
Se-apleacă spre Domn
Să-i aducă somn,
Linişte, răcoare,
Vis de vânătoare,
Şopot de izvoară,
Dorul greu de țară,

Tu, bătrân oştean,
Cheamă-l pe Ştefan
Fii hatmanul său
Ca s-ajuți la greu:
S-alungați străinii,
S-alungați hainii
Şi să ne unim
Un popor să fim,
Că de-avem nevoi
Mai uşor e-n doi.

Românii din regiunea Cernăuți se zbat acum pentru înălțarea pe acest loc, sfințit prin sânge românesc, a unui monument al neînfricatului Domnitor, Apărătorul creştinătății.

Dobrovăţ, satul stejarilor lui Ştefan cel Mare

În Dobrovăţ, comună pusă pe hartă la vreo 30 de kilometri de Iaşi, te întâmpină chiar de la intrare, ca o gardă de onoare, codrii pe care îi treci minute bune în revistă. Sunt păduri de foioase şi conifere întinse pe mii de hectare, încadrate ca rezervaţii faunistice şi arboricole. Va fi fost pe aici, cândva, şi loc de vânătoare pentru Măria Sa Ştefan.

Mândria satului Dobrovăţ-Ruşi e mănăstirea Dobrovăţ, construită între anii 1503-1504, cu o bijuterie de biserica in mijloc. E ultima ctitorie a Marelui şi Sfântului Ştefan.

Din vremea lui Ştefan nu au rămas doar legendele ori hrisoavele. A mai supravieţuit şi o comoară, de prea puţini ştiută. Din mijlocul obcinelor molcome se decupează siluetele războinice ale unor stejari care au câştigat toate bătăliile: cu furtunile năprasnice, cu crivăţul ucigător şi, mai ales, cu timpul.

De 500 de ani stejarii lui Ştefan îşi umplu tulpina de vigoarea acestui pământ, de cinci secole îşi rotunjesc aici coroanele voievodale. Iar când unul dintre ei se lasă doborât de vreun trăsnet răzbunător, nu piere. Se preschimbă şi ia chip de creatură de basm.

Stejarul lui Ştefan cel Mare şi Sfânt din Bogdăneşti (Corlăteşti)

Pe malul drept al râului Horoiața din comuna Bogdăneşti, județul Vaslui, se află stejarul multisecular din Corlăteşti. Arborele are o înălțime de 35 metri, circumferința tulpinii de 6,90 metri, coroana lui acoperă o suprafață de 120 metri pătrați şi are o rază de 18 metri.

Existența acestui stejar se leagă de numele voievodului Ştefan cel Mare, devenind astfel simbol al acestor locuri şi mândria sătenilor. În fiecare an, aceştia se strâng şi cinstesc, printr-o frumoasă manifestare cultural-religioasă şi sportivă, simbolul denumit – Stejarul din Corlăteşti.

Legendele locale spun că după bătălia de la Vaslui, cea mai categorică victorie a noastră în luptele cu turcii, Ştefan cel Mare s-a odihnit cu oştile sale la umbra acestui măreț stejar. Se spune că a fost plantat de însuşi Ştefan cel Mare şi că la umbra sa, de-a lungul anilor, domnul obişnuia să-şi priponească armăsarul.

Desigur nu s-au păstrat documente istorice care să descrie evenimentul, însă cercetările folcloriştilor au demonstrat că fiecare legendă populară conține un sâmbure de adevăr.

Stejarul a supraviețuit miraculos focului atunci când a fost atins de un trăsnet. De atunci datează şi festivalul dedicat acestui simbol al locului. Astfel începând cu anul 2000, în luna august, în funcție de sărbătorile religioase, se organizează manifestarea culturală „**La Stejarul lui Ştefan cel Mare şi Sfânt**”. Sute de oameni se distrează la umbra stejarului, ascultând cântăreți locali de folclor şi fanfarele din județ care susțin concerte.

Stejarul lui Ştefan cel Mare din Botoşana

În satul sucevean Botoşana, din comuna Botoşana, se afla un obiectiv natural, care aminteşte de trecerea lui Ştefan pe aceste meleaguri moldovene. Aici există un stejar, despre care se spune că datează din vremurile în care Ştefan cel Mare se lupta cu turcii şi ieşea victorios.

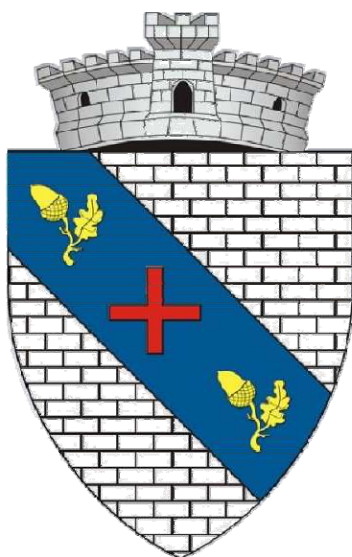
Legendele locale, transmise din tată în fiu, spun că într-o călătorie a domnitorului de la Cetatea de Scaun a Sucevei la Mănăstirea Putna, obosit fiind, Ştefan-Vodă a poposit la umbra sa timp de câteva ceasuri şi a admirat falnicul copac

Stejarul secular, declarat monument al naturii, este ocrotit de lege şi este în patrimoniul natural al României, având o vechime 450-500 de ani. Arborele face parte din specia „Quercus Robur", are diametrul tulpinii de trei metri şi o înălțime de 17,5 metri. Coronamentul este larg şi bogat şi ajunge la 23 de metri în diametru, acoperind o treime din înălțimea totală. Prin 1970 stejarul a fost lovit de trăsnet, fiind parțial afectat.

Arborele se află în clasamentul celor mai mari stejari din România, alături de cel din Cajvana şi cel din Țebea, fiind printre cei mai vechi arbori, din specia sa, din Europa.

Stejarul din Botoşana este simbolul comunei şi este situat în centrul localității, veghind ca un adevărat străjer, neobosit de trecerea anilor. Copii şi tinerii din localitate respectă acest simbol al comunității ştiind că „îngrijind un pom, te păstrezi om".

Ghinda şi frunza de stejar se regăsesc şi în stema comunei Botoşana.

Stejarii lui Ştefan cel Mare de lângă Darabani

Ținuturile Darabaniului din județul Botoşani, sunt cele mai nordice plaiuri româneşti. Locurile sunt însă încărcate de istorie. Oraşul Darabani este atestat ca vechi târg încă din 1546 în vremurile voievodului Petru Rareş.

Memoria voievodului Ştefan cel Mare este păstrată într-o poiană, din fostul codru Teioasa, situată la doar câțiva kilometri de oraşul Darabani. Se numeşte „Poiana celor patru stejari" sau „Poiana Teioasă" şi legenda spune că în anul 1470 după ce Ştefan cel Mare i-a bătut pe tătari la Lipnic (pe 20 august) se întorcea către Suceava pe lângă cotul Prutului, prin ținuturile Darabaniului. A fost o luptă crâncenă împotriva tătarilor lui Mamac Bei, în care arcaşii călare ai lui Ştefan au reuşit să biruie hoarda care prădase tot nordul Moldovei. Era vară, în mijlocul lunii august când, la întoarcere, oastea, vlăguită după luptă, suferea din cauza căldurii. La un popas, Ştefan ordonă oştenilor să culeagă ghindă dintr-o pădure apropiată şi să planteze patru stejari, sub forma unui pătrat, ca să aibă umbră şi cei care vor poposi prin acele locuri.

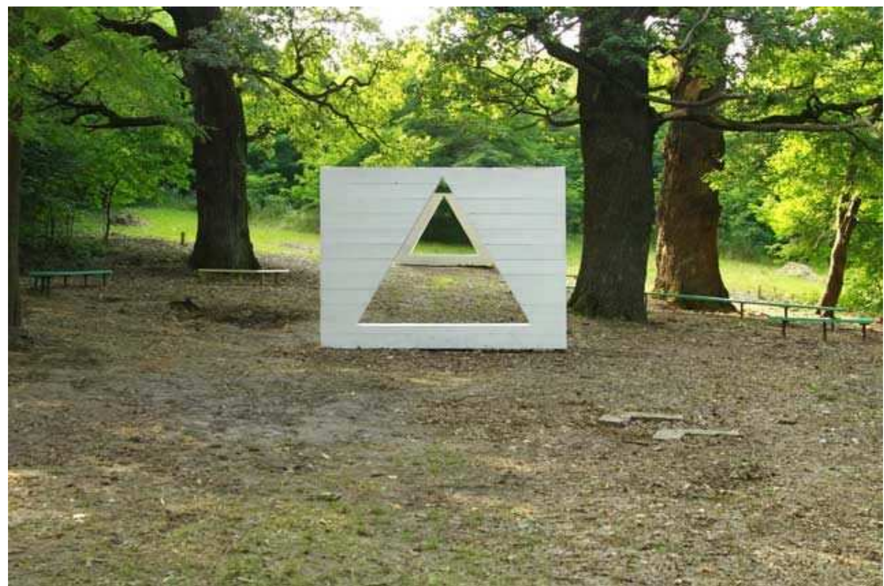
Şi George Enescu, Miron Costin, B. Fundoianu, Ion Pillat şi mareşalul Averescu au trecut pe aici, în legendă sau în fapt, lăsând în urmă poveşti de neuitate.

Astăzi stejarii sunt uriaşi şi abia câțiva bărbați înlănțuiți îi pot cuprinde. Din cauza nepăsării, unul dintre stejari, scrijelit şi vandalizat, a putrezit şi s-a prăbuşit. Coronamentul celor 3 stejari rămaşi în viață urcă spre cer, la o înălțime de peste 30 de metri, formând în mijlocul lor o poiană umbroasă, numai bună de popasuri în vremuri caniculare. Aceşti stejari sunt sănătoşi şi ar mai avea de trăit încă 300 de ani.

În 2014 s-a reamenajat „Poiana celor patru stejari", s-a plantat în locul copacului căzut un puiet şi s-a reintrodus obiectivul în circuitul turistic. Cu sprijinul primăriei şi al ocolului silvic Darabani a fost certificată şi vârsta stejarilor, la aproximativ 500 de ani, ei fiind protejați ca monumente al naturii. S-a reuşit reamenajarea poienii ca spațiu de recreere pentru localnici şi turişti prin instalarea unor noi porți de acces în poiană, montarea unor bănci, sădirea unui gard viu, realizarea unor alei şi poziționarea unor semne de direcționare.

Aici au loc periodic manifestări culturale în cadrul **Festivalului „Zilele Nordului"**.

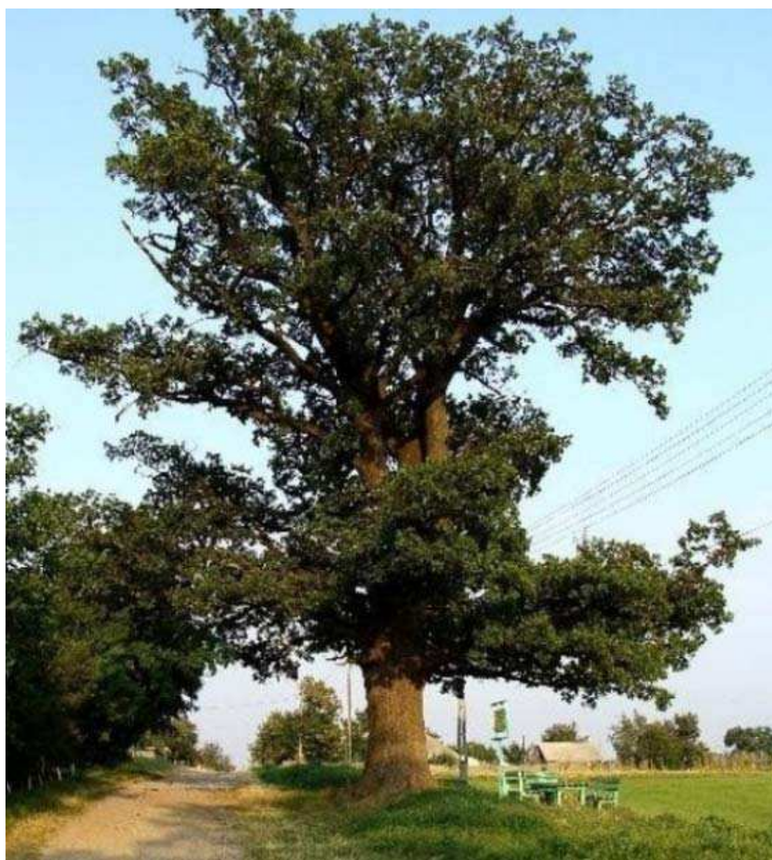
Stejarul lui Ştefan cel Mare de la Borniş

Printre puţinii arbori declaraţi monumente ale naturii din judeţul Neamţ se numără un stejar secular din localitatea Borniş, comuna Dragomireşti, la circa 26 de kilometri de Piatra Neamţ. Se află pe dealul de deasupra apei Obârşiei, privind falnic spre biserica din apropierea sa. Stejarul se află lângă fosta curte boierească a satului Borniş, dispărută în timpul comunismului.

Oficial copacul are vreo 200 de ani, dar localnicii cred că e mult mai bătrân, de pe vremea lui Ştefan cel Mare. Specialiştii spun că stejarul are circa 25 de metri înălţime, diametrul trunchiului este de 1,4 metri, iar al coroanei de circa 15 metri.

Mărturie a vremurilor în care ţinutul era acoperit de păduri seculare, stejarul apare şi pe stema comunei Dragomireşti. Fiind privit cu mult respect de localnici el a intrat în legendă.

La umbra stejarului se află o masă de lemn înconjurată de trei bănci. O placă prinsă într-un cadru metalic informează că amenajarea a fost finanţată de Ministerul Afacerilor Externe al Olandei, în cadrul unui proiect pentru care şi-au unit forţele asociaţii din Alba Iulia, Piatra Neamţ şi Dragomireşti.

Biserica lui Ştefan cel Mare din Mănăstioara

În cătunul Mănăstioara din satul Plăvălari, comuna Udeşti, nu departe de Reuseni, din județul Suceava, este o biserică mică de lemn, în pădure, ce-i zice a lui Ştefan cel Mare.

De ea este legată o frumoasă legendă ce ne spune că aici şi-a găsit refugiu şi adăpost însuşi Voievodul Sfânt Ştefan cel Mare pe când era copil. Aflat la o nuntă în satul Reuseni, unde curtea domnească avea o reşedință de vară, Petru Aron l-a asasinat mişeleşte pe fratele său Vodă Bogdan al II-lea, tatăl lui Ştefan cel Mare.

Copilul Ştefan împreună cu mama sa au fugit din calea măcelului prin pădurea din sudul satului, pădure care există şi astăzi. În această pădure şi-au găsit adăpost într-un stejar, unde au stat ascunşi până ce s-a îndepărtat urgia, apoi au coborât pe dealuri aflând adăpost la ciobanii de pe acele meleaguri. După ce a devenit domn al Moldovei şi-a adus aminte de locul ce i-a oferit adăpost şi a făcut din stejarul salvator o bisericuță.

Biserica de lemn de astăzi este construită în jurul anului 1700, cu adăugiri şi transformată ulterioare, necesitând restaurare în prezent. Hramul mai vechi al bisericii a fost Întâmpinarea Domnului, pe 2 februarie, la care s-a adăugat după reparațiile capitale din 1848 cel actual: Intrarea Maicii Domnului în Biserică sau Vovidenia.

Se spune că în vechime, la începutul stăpânirii austriece, aici ar fi fost un cimitir ce deservea întreaga zonă şi sărbătoarea Schimbării la Față era prilejul când creştinii de aici se întâlneau la mormintele părinților, moşilor şi rudelor. În timp, aici a început să se săvârşească Sfânta Liturghie cu un impresionant sobor, în aer liber, sub stejarii seculari. După slujbă, în Poiana Schitului, era o adevărată sărbătoare câmpenească, la care se întâlneau gospodarii din toate satele din jur.

Şi astăzi biserica are o mare importanță în viața creştină a zonei, aici având loc un adevărat pelerinaj cu prilejul Praznicului Împărătesc al Schimbării la Față, de pe 6 August.

Stejarul arcaşilor de la Valea Mărului

Unul dintre cei mai bătrâni stejari din județul Galați şi din țară este în comuna Valea Mărului, la capătul satului Mândreşti**.** Sătenii îi spun „Stejarul arcaşilor”, fiindcă aşa au apucat din moşi-strămoşi. Potrivit unor înscrisuri de la primăria comunei arborele ar avea astăzi cam 465 de ani. Este ultimul strejar din vechii codrii de la Valea Mărului şi este din vremea lui Ştefan cel Mare, fiindcă despre arcaşii Sfântului Voievod e vorba.

Trunchiul arborelui din Valea Mărului are o circumferință de 5,40 metri şi o înălțime de 36 de metri. Coroana sa îşi desenează umbra pe o suprafață de 20-25 de metri pătrați, în funcție de poziția soarelui.

Vechimea lui îl recomandă între arborii de patrimoniu din țară şi între puținii care dăinuie de secole.

Stejarul lui Ştefan cel Mare de la Baia

Există un Stejar al Voievodului Ştefan cel Mare în comuna Baia, județul Suceava, la câteva zeci de metri de ruinele bisericii catolice ridicate, începând cu anul 1410, de Alexandru cel Bun pentru soția sa poloneză şi comunitatea catolică din fostul mare târg Baia al Moldovei medievale.

Stejarul este un martor viu al Bătăliei de la Baia, din 14 -15 decembrie 1467, unde oştile lui Ştefan cel Mare au zdrobit pe cele ale regelui ungar Matia Corvin. Armata ungară a suferit o cumplită înfrângere. Au pierit peste 12.000 de oameni, şi, scrie cronicarul Grigore Ureche, „singur craiul, rănit de săgeată foarte rău, deabea au hălăduit pe poteci, de-au ieşit în Ardeal.” Cu acel prilej târgul Baia, locul unde s-a născut Moldova, a fost distrus, fiind ulterior refăcut.

Un fiu al satului s-a gândit să-l taie în urmă cu vreo 20 ani, dar a fost oprit la timp de şeful de post, cu prețul a patru focuri de armă.

Stejarul lui Ştefan cel Mare din Bijghir

Încă se mai vorbeşte despre Stejarul lui Ştefan cel Mare din satul Bijghir, comuna Buhoci, județul Bacău, care era cel mai frumos exemplar din această specie identificat pe teritoriul acestui județ. Vârsta sa aproximativă era de 400 - 500 de ani, înălțimea de 25 metri, iar circumferința trunchiului era de 6,20 metri.

Localnicii îl ocroteau în mod special, legând istoria sa de personalitatea lui Ştefan cel Mare. Se zice că era loc de scurt popas pentru Măria Sa înainte de a ajunge la curtea domnească de la Bacău.

Stejarul secular a fost pur şi simplu tăiat prin 2014, fără nici o motivație serioasă şi fără consultarea unui expert în domeniu. Un primar şi câțiva localnici au hotărât că era uscat şi devenise un pericol public.

Stejarul lui Ştefan cel Mare din Scoreni, Republica Moldova

Principalul obiectiv turistic al satului Scoreni, raionul Străşeni este rezervația peisagistică Căpriana-Scoreni în cadrul căreia se află un stejar considerat unul dintre cei mai vechi copaci din sud-estul Europei, având statut de arbore protejat de stat.

Aici există o poiană cu stejari seculari, printre care localnicii au deosebit unul mai răsărit, a cărui ramificație aminteşte de o coroană domnească. Tradiția mai spune că aici se odihnea Ştefan cel Mare când venea la mănăstirea Căpriana, iar copacul este numit Stejarul lui Ştefan cel Mare.

Stejarul are diametrul trunchiului 1,53 metri, înălțimea de 32 metri şi vârsta de 500 - 560 ani. Datorită secetei din 2008 stejarul a început să sufere şi s-a uscat. Stejarul nu va fi tăiat, dar s-ar putea să nu mai reziste în fața intemperiilor naturii şi să se prăbuşească.

Stejarul, ca arbore simbol al pădurilor din zonă, apare şi pe stema raionului Străşeni

Stejarul din Tupilați

Un conac în ruine se află astăzi în satul Tupilați, comuna Tupilați, din județul Neamț. Acesta a fost construit de familia boierului Ştefan Catargiu, în anul 1842, pe locul unuia mai vechi.

Biserica "Sf. Voievozi" (care împreună cu conacul şi dependințele făceau parte dintr-un ansamblu arhitectural unitar) a fost ctitorită în 1811 de către acelaşi boier Ştefan Catargiu (1789-1866), mare logofăt şi caimacam al Principatului Moldovei.

Conacul era înconjurat, după modelul fortificațiilor marilor reşedințe feudale, de un zid din piatră nefasonată cu turnuri circulare de apărare la colțuri, datând din epoca medievală. Tradiția locală atribuie atât turnurile de la colțurile zidului de piatră împrejmuitor, cât şi stejarul secular de lângă conac perioadei domnie lui Ştefan cel Mare (1457-1504).

Stejarul secular, de lângă Conacul din Tupilați, avea odată o plăcuță care arăta că este monument al naturii şi că datează din anii 1500. În ultimii ani, stejarul s-a uscat, iar plăcuța a dispărut.

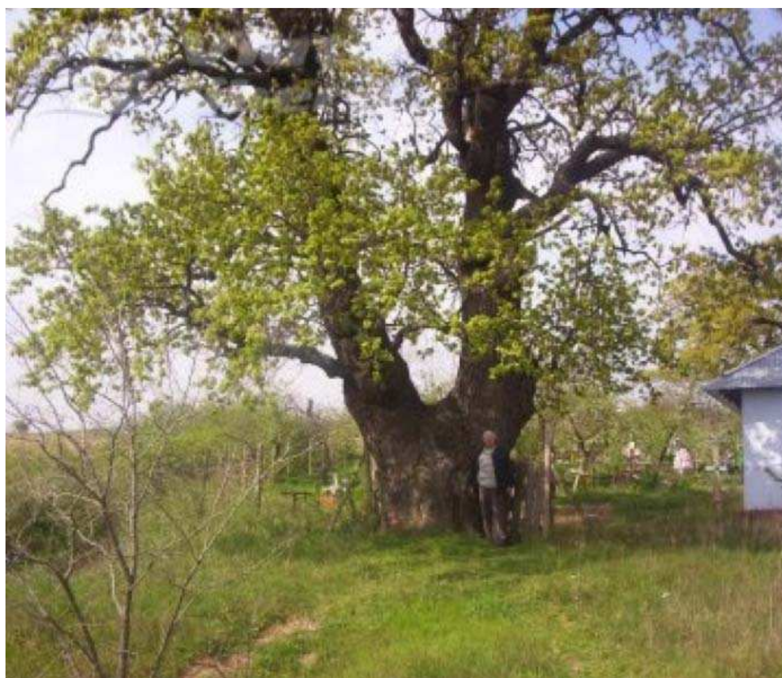
Stejarul din Grăpeni

Stejarul din Grăpeni, comuna Cavadineşti, judeţul Galaţi, este un adevărat monument al naturii, încă viu, unicat prin vârsta de 300 – 400 de ani şi diametrul trunchiului. Şase bărbaţi cu braţele întinse abia dacă reuşesc să-l înconjoare.

Toţi sătenii din Grăpeni ştiu că sub coroana lui s-au odihnit oşteni de-ai lui Ştefan cel Mare. Stejarul a văzut oştile otomane, a văzut răutatea unor oameni care, cu securile, au încercat să-l cojească, pentru a-l ucide, a văzut nenumărate fulgere, care s-au încurcat printre crengile sale.

Acum stă în calea vânturilor, ţinând de urât crucilor din cimitirul de alături. Neavând biserică, lângă el sătenii au ridicat o capelă. Clopotul cel mare al satului a stat mult timp prins de o bârnă în acest stejar. Era fixat între două crăci, la înălţimea de 8 metri. Însă prin anii 2000 – 2001 clopotul a fost furat. Era mândria satului, căci se auzea până departe la Oarba. Cele două clopote mici, care îi ţin locul acum, nemulţumesc pe enoriaşi prin sunetul lor strident, ca nişte talgere.

Sătenii din Grăpeni vor să facă în jurul stejarului un gard de protecţie. Şi-ar mai dori să vină şi un specialist de la Galaţi care să stabilească vârsta corectă şi caracteristicile stejarului lor, pe care să le treacă mai apoi, cu mândrie, pe o placă indicatoare, ca să le citească oricine. Astfel, spun ei, stejarul din Grăpeni va deveni un reper turistic, demn de vizitat, pentru toată Valea Horincei. Căci el şi ceilalţi doi stejari bătrâni din apropierea sa mai au cel puţin o viaţă de om de trăit.

Stejarul din Rezervația Bădeana

Rezervația Bădeana se află la numai câțiva kilometri de Bârlad spre Tecuci, în apropierea satului cu acelaşi nume, în comuna Tutova, din județul Vaslui. Rezervația nu este inclusă în circuitul turistic şi nu a fost studiată.

Punctul de interes major în reprezintă un stejar secular, Quercus Robur, aflat la marginea pădurii, în hotarul ce delimitează satele Bădeana, Iveşti şi Pogoneşti.

Copacul poate fi cuprins cu brațele a patru-cinci oameni adulți şi are puteri miraculoase, după cum susțin sătenii. Chiar şi unii orăşeni care au ajuns acolo au spus că acesta emană o energie aparte pe care o mai poți simți doar în anumite lăcaşuri de cult. Sătenii cred că stejarul lor are peste 500 de ani şi e singurul exemplar rămas din vremea răzeşilor lui Ştefan cel Mare.

În scoarța stejarului, la 1,5 metri de sol, au fost săpate patru casete cu dimensiunea de 30/30 centimetri. În interiorul acestora au fost pictate icoane. Potrivit legendei, de veacuri, oamenii care mergeau la munca ogoarelor se adăposteau sub stejar când se stârnea furtuna, aprindeau lumânări şi se rugau să fie păziți de urgia naturii. Bădeana este singurul sat din zonă care a fost protejat de inundații şi ploi cu gheață, lucru pus pe seama puterii miraculoase a stejarului.

Cei mai bătrâni săteni îşi amintesc că după Al Doilea Război Mondial, un basarabean care s-a refugiat în zona Vasluiului a poposit şi el acolo. A fost grav rănit în război. fiind singurul supraviețuitor al unei confruntări cu nemții, ascunzându-se după un stejar. Când a ajuns la stejarul din rezervația Bădeana a considerat că e un semn divin. S-a stabilit în prima localitate, în Pogoneşti, şi a făcut o slujbă sub copacul secular, oficiată de un sobor de preoți.

Din păcate, în 2013, icoanele din scorburile săpate de străbuni au fost acoperite cu vopsea verde şi chipul sfinților pictați au fost înlocuite cu icoane ieftine, înrămate. Aşa s-a pierdut frumusețea icoanelor străvechi, dar şi de singura dovadă a vechimii acestora pe care, cândva, specialiştii ar fi putut să le studieze şi să le dateze.

Stejarul lui Tolontan

În locul numit Tolontan, din satul Grumezoaia, comuna Dimitrie Cantemir, jud. Vaslui, există un stejar impunător, de peste 400 de ani vechime. Are o coroană cu un diametru de peste 35 de metri şi o înălțime de 30 de metri.

Localnicii spun că este „al lui Tolontan”, pentru că se află pe pământul lui, şi că ar fi de pe vremea lui Ştefan cel Mare, care şi-ar fi odihnit calul la umbra acestui copac care a dăinuit în timp, la fel ca şi legenda care l-a ținut în viață.

Stejarul Colegiului „Ştefan cel Mare“ din Târgu Neamţ

Stejarul secular din incinta Colegiului Naţional „Ştefan cel Mare“ din Târgu Neamţ este declarat de mai multă vreme monument al naturii, lucru menţionat şi pe un panou din apropierea falnicului arbore. De curând, printr-o hotărâre a Consiliului Local Târgu Neamţ, stejarul are regim de arie naturală protejată de interes local.

Copacul are o înălţime de 22 de metri şi un diametru de 1,9 metri, iar coroana sa este la fel de impresionantă. Înainte de a fi înfiinţat colegiul, în urmă cu 60 de ani, în zona respectivă erau nişte case, iar stejarul era amplasat pe o uliţă.

Vârsta sa este estimată la peste 500 de ani, fiind plantat, se spune, în timpul lui Ştefan cel Mare, constituind un motiv de mândrie pentru colegiul târgnemţean, inspirând şi emblema instituţiei, compusă din două frunze de stejar şi trei ghinde.

Stejarul este un iubit obiectiv turistic al oraşului, în plus, foarte mulţi dintre absolvenţii colegiului fotografiindu-se în faţa lui, când vin la întâlnirile de promoţie.

Plopul cel Mare de la Rafaila

Plopul cel Mare de la Rafaila, comuna Rafaila, jud. Vaslui, a rezistat atât vitregiilor vremii cât şi oamenilor, fiind vestit pentru circumferința sa de 13 metri. De asemenea, ca şi în cazul Mănăstirii şi Bisericii parohiale din Rafaila, şi acesta este legat de marele domnitor al Moldovei Ştefan cel Mare şi Sfânt.

Se spune că Măritul Ştefan Vodă fie a sădit plopul lângă o fântână a cărei apă ar fi ostoit setea lui şi a oştenilor ce-l însoțeau, fie ar fi poposit la umbra arborelui, care îşi etala aspectul falnic încă de pe atunci şi s-ar fi înfruptat din apa unui izvor din apropiere, înaintea luptei cu turcii.

În urma unui studiu realizat asupra arborelui a rezultat faptul că Plopul cel Mare de la Rafaila este o specie de plop gri, iar vârsta sa este de aproximativ 560 de ani, ceea ce înseamnă că a început să crească în jurul anului 1450, acest lucru validând informațiile din legende.

Plopul cel Mare de la Rafaila se află la 1,5 km de localitatea Rafaila, la o altitudine de 198 m. Se ştie că de-a lungul timpului a fost trăsnit şi a ars de mai multe ori şi totuşi este încă verde. Acesta este considerat monument al naturii, fiind protejat de lege. Din păcate zilele sale par să fie pe sfârşite, ramurile sale principale prăbuşindu-se una câte una, după cum arată şi succesiunea fotografiilor. Totuşi prin longevitatea sa întrece mulți stejari venerabili.

Plopul lui Ştefan - Vodă din satul Plopu

Până de curând a existat Plopul lui Ştefan-Vodă din satul Plopu, altădată aşezare de sine stătătoare, astăzi cartier al oraşului Dărmăneşti din judeţul Bacău. Cartierul Plopu se află la 63 km distanţă de Bacău şi la 3 km de centrul Dărmăneştiului.

Se zice că l-a sădit Ştefan cel Mare cu însăşi mâna sa. A căzut de bătrâneţe prin vara anului 2004 după vreo 500 de ani de viaţă. Negura vremurilor l-a răpus.

Aşezarea Plopu dominată încă de figura lui Ştefan cel Mare, musteşte de legende despre măreţul voievod. Povestea spune că însuşi numele satului ar veni de la o lizieră de plopi ce exista, odinioară, pe vatra iniţială a aşezării, lizieră în care se înălţa un plop gros, la umbra căruia se odihnea, de câte ori trecea pe acolo, domnitorul alături de oştenii săi.

Se zice că l-a blestemat Ştefan-Vodă să nu-l taie nimeni - nici topor, nici beschie să nu se atingă de el. Blestemul venea din faptul că ar fi avut ascunsă în el o comoară. Se spune că era şi o portiţă care dădea în scorbura cu aur.

Căutând comoara, se pare, doi oameni din sat au încercat cândva să-l reteze cu beschia şi cum s-au apucat, au rămas înlemniţi, morţi. Comoara a dispărut odată cu Plopul lui Ştefan-Vodă, ea fiind în fapt însuşi bătrânul arbore.

Stejarul lui Andriuță

Pe o culme de deal de pe malul Moldovei, la Năvrăpeşti, azi satul Mirosloveşti din comuna Mirosloveşti, judeţul Iaşi, a dăinuit până de curând un stejar de pe vremea voievodului Ştefan cel Mare şi Sfânt. Sătenii îi spuneau Stejarul lui Andriuță.

Bătrânii satului povestesc că pe vremea când meleagurile Moldovei erau bântuite de tătarii şi turcii, străjeri cu ochi de vultur scrutau, din vârful acestui stejar, depărtările de dincolo de Siret. Când se ivea vreo primejdie, trimiteau ştire către Cetatea de scaun a Sucevei, prin ştafeta fumului şi a focului.

Bătrânului arbore de la Navrăpeşti, i-a fost scris să se sfârşească precum victimele umane ale comunismului. Pe când partidul vremii cerea agriculturii socialiste să obțină producții record la hectar, diriguitorii locali au început masiv chimizarea. Pentru tarlalele din zona, camioanele şi remorcile CAP-ului, lăsau sacii cu îngrăşăminte la tulpina stejarului multisecular. Nimănui nu i-a trecut prin minte că Stejarul va trage, odată cu seva pământului, şi mustul otrăvit al chimicalelor depozitate la umbra sa.

Despuiat de veşmântul verde, Stejarul nu şi-a pierdut din măreție. A mai tronat câteva decenii la marginea satului, ca un străjer vrednic, lăsat aici de Ștefan cel Mare.

Într-o zi toridă de vara, pe 24 iunie 2008, după o aprigă dezlănțuire a stihiilor cerului, Stejarul lui Andriuță a căzut. Stejarul era deja uscat, dar, totuşi, era un colos. Şi nu a fost dat uitării.

Acest uriaş al regnului vegetal, a fost ocrotit câteva secole de străbunii doctorului Vasile Şoimaru (economist, conferențiar universitar, publicist, maestru fotograf, mare unionist, născut în fostul ținut al Orheiului, astăzi, raionul Ungheni, din Republica Moldova), care au stăpânit vremelnic aceste pământuri. Simțindu-se dator în fața marelui arbore căzut dl. Vasile Şoimaru, a adus de la Scoreni, raionul Străşeni, trei stejărei, smulşi din rădăcina **Stejarul lui Ştefan cel Mare**, de acolo, încă viu pe atunci. Erau trei stejărei, câte unul pentru fiecare dintre cele trei mari provincii româneşti. Aşa a pus Vasile Şoimaru de-o Unire, o altă Unire, pe lângă celelalte ctitorite de el.

Dascălii Şcolii din Mirosloveşti şi-au pregătit elevii cu drapele tricolor şi cu cele necesare plantării celor trei stejărei aduşi din stânga Prutului. Primarul comunei însoțit de consilierii locali, au adus şi ei

câțiva puieți de stejar, astfel încât, după încheierea acțiunii de plantare a tuturor acestor stejărei, doctorul Vasile Şoimaru a decretat : **Botez acest loc „Parcul Unirii". Fie ca gestul nostru să prevestească Unirea cea mult-aşteptată.**

Toate acestea au fost scrise de învățătorul pensionar Gheorghe Pârlea în Monografia comunei Mirosloveşti.

Măria Sa Ştefan Vodă cel Sfânt, prin toate ale sale, este mereu prezent în viața noastră, aşa cum ne arată o frumoasă poezie scrisă de Dominic Stanca:

Pomenire ție, Ştefan cel Mare

Zaci sub această lespede rece
Dar tu eşti pretutindeni.
În fiece bruş de pământ;
În bobul de grâu, de mei, de tămâie
În sabia frunzei, în piatra din râu
Peste tot înfloreşti, primăvară eternă
În inimi, în sălcii, în spic, în cicoare.

A cui e dumbrava? A lui Ştefan cel Mare !
A cui e fântâna? A lui Ştefan cel Mare !
Cine-a dat pomilor umbra-n cărare?
Ştefan cel Mare !

Turnul, acum povârnit în spre apă,
Numele tău îl păstrează pe zid,
Râul când sapă sub albii
Dezgroapă bourul tău pe fiece blid.

A cui e cetatea? A lui Ştefan cel Mare !
Polobocul din zid, mucezit sub firidă,
Ulcica de lut... A lui Ştefan cel Mare !
Toate sânt ale tale..

Ale tale sînt colinele,
Movile cu cerul pe umeri şi stânele.
Te-ngână în spume de armi Durăul
Te leagănă-n frunze vița de vie
Cotnarii-s ai tăi si Hârlăul !

Stejarii bătrâni poartă numele tău,
Codrii din munți şi codrii din văi
Poarta numele tău.
Duzii cei drepți ca lumânarea de său
Străjeri lângă drum, poartă numele tău!

Pe-aici a trecut Ştefan cel Mare,
Aici a rămas în popas Ştefan cel Mare,
Aici a vânat căprioare,
Aici hoarde tătare,
Aici a zvârlit o săgeată mai departe de Soare,
Aici a băut din smălțate pocale
Vinuri dulcii şi pelinuri amare.

Pe-aici a trecut Ştefan cel Mare,
Aici a săpat o fântână
Şi colo pe brână Şapte Izvoare.
Tot ce-i în țară, şi om te îngână.

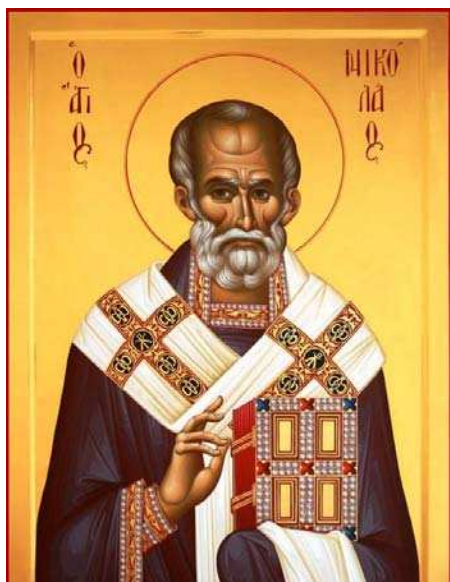
Tu, tu eşti sângele bun al câmpiei
Tu eşti piatra, tu eşti izvorul,
Tu eşti ochiul din munte,
Tu eşti piatra şi vatra,
Tu... tu eşti inima Moldovei bătrână!

Piatra, ceara, fierul, mormintele
Îți poartă săpate în palme cuvintele
De-aceea astăzi când trecem un vad,
Când batem un drum, când urcăm o cărare
Ştim fiecare că pe-aici, într-o zi a trecut si
Ştefan cel Mare.

Stejarii trecuți, prezenți şi viitori din Borzeşti, Cajvana, Cobîlea, Codrii Cosminului, Dobrovăț, Corlăteşti, Botoşana, Darabani, Borniş, Mănăstioara, Valea Mărului, Baia, Bijghir, Scoreni, Tupilați, Grăpeni, Bădeana, Grumezoaia, Mirosloveşti, Tg. Neamț, Rafaila, Plopu şi din alte locuri neştiute ale Moldovei celei Mari, sunt martori testamentari ai Măriei Sale Ştefan cel Mare şi Sfânt, care ne repetă mereu nemuritoarele cuvinte ale dramaturgiei româneşti:

„Țineți minte cuvintele lui Ştefan, care v-a fost baci până la adânci bătrânețe… că Moldova n-a fost a strămoşilor mei, n-a fost a mea şi nu e a voastră, ci a urmaşilor voştri şi a urmaşilor voştri, în veacul vecilor…”

În loc de sfârşit,
un nou început

Binecredinciosului Voievod Ştefan cel Mare şi Sfânt -
Ocrotitor al Municipiului Oneşti,
alături de Sfântul Ierarh Nicolae

Actul de voință al oneştenilor a fost, este şi va fi permanent susținut de următoarele motive:

1. Voievodul Ştefan cel Mare **s-a născut la Borzeşti în 1433** (astfel, geografic vorbind, el este oneştean) şi a copilărit pe aceste meleaguri;
2. În secolul al XV – lea, Oneştiul şi Borzeştiul făceau parte din **Ocolul domnesc Trotuş,** Voievodul Ştefan cel Mare fiind proprietar al acestor ținuturi mănoase;
3. **Prima atestare documentară** cunoscută a Oneştiului este din 14 decembrie 1458, dintr-un document semnat de Ştefan cel Mare;
4. Pe **stema municipiului Oneşti** se află Stejarul din Borzeşti, care prin legenda sa aminteşte de persoana Voievodului Ştefan cel Mare şi de copilăria sa de la Borzeşti;
5. Sfântul Voievod Ştefan cel Mare şi Alexandru Voievod, fiul său, au ctitorit **Biserica din Borzeşti** (ridicată între anii 1493-1494) fiind singura sa biserica închinată memoriei moşilor şi strămoşilor săi, trăitori pe aceste plaiuri;
6. Din vremea sa este datat şi există încă **Podul lui Ştefan cel Mare** din satul Negoieşti, comuna Ştefan cel Mare, de lângă Oneşti;
7. A purtat lupte pe aceste plaiuri, împotriva tătarilor, şi a altor neprieteni, fapt atestat de datele istorice şi iarăşi de **Legenda Stejarului din Borzeşti**;
8. Evlavia şi dragostea moldovenilor, trăitori în zona vechiului sat Borzeşti, au atribuit unor rudenii ale Sfântului Voievod chiar şi **Crucea**

de piatră din 1767 (1777) existentă încă în curtea Bisericii Sf. Dumitru (parohia Crucea de Piatră) din Oneşti;

9. În 1904, aniversându-se 400 de ani de la săvârşirea marelui domnitor, ministrul Învățământului şi Cultelor Spiru Haret a patronat o mare **Serbare la Borzeşti**, ca loc al naşterii Măriei Sale Ştefan Vodă, prilej cu care s-au scris cărți şi s-au bătut medalii;

10. Voievodul Ştefan cel Mare şi Sfânt, prin Biserica sa din Borzeşti, a fost un liman de libertate pentru deținuții politici închişi în **Coloniile de muncă forțată de la Borzeşti şi Oneşti**, între anii 1953-1959;

11. Ca o recunoaştere a meritelor deosebite ale Voievodului Ştefan cel Mare, om al locurilor noastre, în Oneşti avem o **Şcoală Gimnazială „Sfântul Voievod Ştefan cel Mare”,** avem **mica stradă Ştefan cel Mare (în cartierul Borzeşti)**, avem **două monumente** dedicate voievodului, avem inclusiv **comuna Ştefan cel Mare** de lângă municipiul Oneşti;

12. Evlavia permanenta a credincioşilor oneşteni, şi nu numai, față de Sfântul Voievod Ştefan cel Mare, materializată mai recent prin desfăşurarea anuală, sub înaltul patronaj al Arhiepiscopiei Romanului şi Bacăului, a manifestării cultural-religioase intitulată **“Zilele Betleemului Ştefanian”** de la Biserica din Borzeşti.

Această împlinire de suflet a oneştenilor a fost cu atât mai necesară acum când stejarii Dreptcredinciosului Ştefan cel Mare şi Sfânt sunt tot mai bătrâni şi bolnavi şi nu ştim cât timp ne vor mai putea ocroti, ținând toată Moldova în brațe, povestindu-ne despre marele voievod.

Să-l cinstim cum se cuvine pe Binecredinciosul Voievod Ştefan cel Mare şi Sfânt, rugându-l, ca Ocrotitor al Municipiului Oneşti şi al Moldovei Întregite din România Mare, să mijlocească pentru noi toți înaintea Maicii Domnului şi a Mântuitorului Iisus Hristos. Amin.

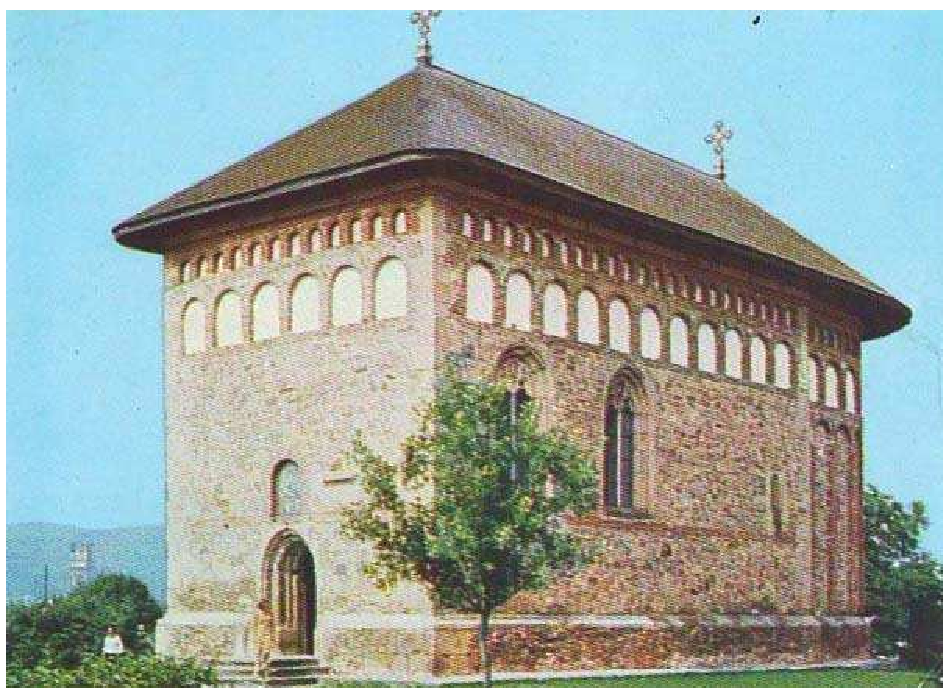
Anexă utilă

Stejărelul din Borzeşti

Muza acestei cărți este Stejărelul din Borzeşti, un stejar ce creşte de peste 50 de ani, lângă Biserica din Borzeşti şi care ne aminteşte în fiecare zi de faimosul Stejar al Măriei Sale Ştefan cel Sfânt. Iată-l prezent, într-un scurt parcurs fotografic, în cărțile poştale ale sfântului locaş. Vârsta Stejărelului din Borzeşti este deopotrivă cu vârsta oraşului şi municipiului Oneşti.

în 1965

în 1975

în 1975

în aprilie 2016

De acelaşi autor:

- Borzeşti 1904 – Marea Serbare închinată Voievodului Moldovei – Ştefan cel Mare şi Sfânt, la împlinirea a 400 de ani de la săvârşirea sa, Editura ***karta.ro***, Oneşti, 2014
- Deținuți politici din Coloniile de muncă forțată de la Oneşti şi Borzeşti, Oneşti, 2015

Coperta cărții: colaj cu fotografii din mun. Oneşti, realizate de artistul fotograf Ştefan Neagu, reprezentând: Stejarul din Borzeşti (1967), sculptură în piatră de Paul Vasilescu (1936 -2012) şi Ştefan cel Mare, bust în bronz (1938), realizat de V.D. Leorda.

Link-uri utile - materiale video:

https://www.youtube.com/watch?v=_uljgpFcpaI Nemuritoarele cuvinte ale lui Ştefan cel Mare - 1 min

https://www.youtube.com/watch?v=u5srrr_lDSU Legenda Stejarului din Borzeşti (teatru copii) - 15 min

https://www.youtube.com/watch?v=U4xR56fRpVw Stejarul din Cajvana - 2 min

https://www.youtube.com/watch?v=cmz-_CrhRJk Stejarul din Cajvana - 1.30 min

https://www.youtube.com/watch?v=qw-lepYNHeE Stejarul din Cobîlea - 8 min

https://www.youtube.com/watch?v=wYKHD9P99TQ Stejarul din Cobîlea - 2.10 min

https://www.youtube.com/watch?v=H9UG7NF8d4Y Stejarul din Codrii Cosminului - 6 min

https://www.youtube.com/watch?v=GmJPb1YC_8g Stejarul din Codrii Cosminului - 3 min

https://www.youtube.com/watch?v=xqOqKx2akYc Stejarul din Botoşana partea 1 - 15 min

https://www.youtube.com/watch?v=Xi6ikLOu9DU Stejarul din Botoşana partea 2 - 15 min

https://www.youtube.com/watch?v=GOLjbqhPDNw Plopul din Rafaila - 11 sec

https://www.youtube.com/watch?v=8AQHgQk8fg8 Plopul din Rafaila - 17 sec

https://www.youtube.com/watch?v=CgLl0hH6eXg Stejarul din Scoreni - 2 min

https://www.youtube.com/watch?v=UsJlyyHzMCk Stejarul din Tg. Neamț - 3 min

https://youtu.be/gUbPEpDIUug Poezia „Pomenire Ție, Ştefan cel Mare” recitată de Florin Piersic - 4 min

Grafică de Gabriela Mihăiță David – Oneşti

https://gabimihaita.files.wordpress.com/2015/07/sf-stefan-cel-mare.jpg